

5. Het spookhuis

Sem stapt uit de bus. Door de zoekactie is hij veel later dan anders. Het is al schemerig, bijna donker. Sem loopt haastig naar huis. Niet omdat hij bang is dat hij op zijn kop zal krijgen. Hij heeft een goede reden om te laat te zijn.

Sem heeft altijd haast als hij van de bushalte naar huis loopt, want dan moet hij langs het oude ziekenhuis.

Het oude ziekenhuis wordt al jaren niet meer gebruikt. Het staat achter een hoog, ijzeren hek. Midden in een tuin vol dode bomen, brandnetels en andere lelijke planten. Het ziet eruit als een spookhuis. Vooral 's avonds, als het donker is. Sommige mensen beweren dat het spookt in het oude ziekenhuis. Sem kent de verhalen. Het griezeligst vindt hij het verhaal over De Gifzuster. Dat is een spook dat door de gangen van het ziekenhuis doolt. Het ziet eruit als een verpleegster. Een lijkbleke verpleegster met bloedrode lippen. Ze heeft altijd een injectiespuit met een scherpe naald bij zich. Daarmee spuit ze je vergif in. En dan zuigt ze het bloed uit je lijf, tot de laatste druppel.

Sem rilt en stapt stevig door. Om de vijf stappen kijkt hij angstig achterom. Hij gelooft niet in De Gifzuster. Tenminste, niet echt ... Maar in je eentje langs het oude ziekenhuis lopen is toch eng.

Er ritselt iets achter het ijzeren hek. Sem draait zich met een ruk om. In de tuin is er niets te zien. Het was misschien een kat of een muis.

Maar ...

Sems mond valt open. Hij ziet iets wat hij bijna niet kan geloven. Daar ... achter een raam ... op de tweede verdieping ... dat lijkt wel licht ... Er brandt licht in het verlaten ziekenhuis! Sem kijkt nog eens goed. Verbeeldt hij het zich niet? Nee, hij ziet het echt. Een zwak, flakkerend lichtje. Kaarslicht, denkt Sem, spooklicht.

Hij loopt naar het hek toe, zo ver als hij durft.

Misschien zijn het inbrekers, zegt hij tegen zichzelf. Inbrekers, dat is al wat minder eng.

Dan klinkt er opeens een harde schreeuw. Een vreemde, schorre stem roept: 'Wit ... wit ... zuster!'

Sem schrikt zo dat hij het op een lopen zet. Zo hard als hij kan, rent hij langs het hek, door de straat, naar huis. Zijn hart bonst. Pas bij de deur van zijn eigen huis durft hij voorzichtig achterom te kijken. Nee, niets. Niemand te zien. Niemand is hem gevolgd.

Sem blijft even op de stoep staan om op adem te komen. Nu hij weer veilig is, schaamt hij zich.

Wat is hij toch een bangerik! Een laffe schijter!

Ik vertel er thuis niets over, denkt Sem. Ze zullen me in mijn gezicht uitlachen!

In gedachten hoort hij zijn zussen hem al pesten: 'Sem is een bange kleuter! Sem is bang voor spoken!'

Maar Sem weet zeker dat die schreeuwende stem echt was. En het licht ook. Er gebeurt iets vreemds in het oude ziekenhuis. En Sem is van plan om erachter te komen wat.

Na het eten neemt Sem een verrekijker mee naar zijn slaapkamer. Hij gaat in de vensterbank zitten. Vanuit het raam kan hij het oude ziekenhuis tussen de bomen zien liggen.

Sem tuurt door de verrekijker. De ramen van het ziekenhuis lijken nu heel dichtbij. Het licht is uit. Er is niets te zien. Of toch? Sem draait aan het plastic wielletje dat aan de verrekijker zit. Daarmee kun je het beeld vergroten. Daardoor lijkt alles nog dichterbij.

Sem kijkt in een donkere kamer op de tweede verdieping. Achterin beweegt iets ... Iets wits. Een gestalte in witte verpleegsterskleden met een maskertje voor haar gezicht. De geheimzinnige zuster die Kasper aan zijn bed heeft zien staan! Sem schrikt zo dat hij de verrekijker laat vallen. Haastig bukt hij zich om hem weer op te rapen. Heeft hij dit werkelijk gezien?

Sem kijkt nog eens, maar de gestalte is verdwenen.

Heb ik het me toch maar verbeeld, vraagt hij zich af.

Nee, hij heeft het echt gezien. Die griezelige zuster is geen verbeelding. Ze bestaat echt! Ik moet direct Kasper bellen, denkt Sem. Hij pakt zijn mobieltje. Kaspers telefoonnummer.

Bellen. Snel.

De telefoon gaat een paar keer over. Maar dan klinkt er: 'Hoi, met Kasper. Ik kan even niet opnemen. Spreek een boodschap in na de piep.' O ja! Sem herinnert het zich weer. Kaspers mobieltje staat uit, want je mag niet bellen in het ziekenhuis.

Dan stuurt hij maar een sms:

Zag jouw enge zuster in het oude ziekenhuis. Er schreeuwde iemand. Iets als 'wit' en 'zuster'. Bel je snel terug? Sem.

Sem drukt op 'Verzenden'. Nu maar hopen dat Kasper morgen even naar buiten mag en zijn mobieltje aanzet.